

Minden kedves olvasónknak Istentől gazdagon megáldott húsvéti ünnepeket kívánunk!

A szivacs

„És egy közülük azonnal odafutamodván egy szivacsot vett, és megtöltve ecettel és egy nádszárra tűzve inni adott néki. A többiek pedig ezt mondták: Hagyd el...”

(Mát 27, 48-49a).

Az ecettel átitatott szivacs bizonyos rejtélyt jelent. A fürdőszobában vagy a garázsban nem csodálkozom, ha szivacsot látok. De hogy kerül egy szivacs a Golgotára? Ki vitte oda? Nincs válasz, de ez nem is fontos. Egy dolog a lényeges: a szivacs alkalmat adott egy embernek, hogy tegyen valamit Jézusért.

Golgota annak hatalmas szimfóniája, amit Isten Fia értünk, emberekért tett. De ott cseng mellette egy kicsi ének a szivacsról, amivel valaki Jézusnak szolgálatot tett. Irányítsuk most rá a figyelmünket. Lépjünk oda lélekben az ítélet szörnyű helyére. Félelmetes sötétség takarja a napot. Isten Fia olyan küzdelmet folytat értünk, aminek a mélységét nem is sejtjük. Egyszer csak felkiált: „Szomjúhozom!” Az őrizők egyike felriad, körülnéz és megpillantja a szivacsot. Felkapja, a borecetbe mártja, és lándzsájára tűzi és odalép a kereszthez, hogy a Megváltó kiszáradt ajkát megnedvesítse.

A szivacs ebben a pillanatban felemelt zászlónak tűnik. És valóban az. A kereszttel csak izzó gyűlöletet látunk. Vagy a katonák iszonyú közömbösségét, amint Jézus köntöséért kockáznak. Vagy irgalmatlan gúnyolódókat. Megkeményedett szíveket, akiket nem érint a kereszttel gyötrelme. De ott megy egy férfi különös zászlajával. Nem törődik vele, hogy valaki odakiált: „Hagyd el!” Kiválik a tömegeből. A szivacs felségjel lesz mindazok számára, akik „nem üvöltöttek együtt a farkasokkal”.

Úgy szeretném tudni, mi ment végbe ennek a pogány katonának a szívében. Meg vagyok győ-

ződve, hogy nyitott szemmel figyelte a Megváltót. És a szenvedő Krisztus megérintette a szívét. Megszoktuk, hogy a kereszttel álló századost tekintjük a Megfeszített első lelki gyümölcsének, hiszen ő is megvallotta: „Bizony ez az ember Isten Fia volt!” Viszont a szomszédnak inni adó megelőzi őt.

Így lesz az ecettel megtöltött szivacs mindazok zászlaja, akik a vak világ gúnyolódása, megvetése ellenére kiállnak az Úr Jézus mellett.

Ha helyesen akarjuk érteni, hogyan minősítik ezt a tettet az Isten országában, emlékeznünk kell Jézus szavaira, amit röviddel halála előtt mondott: „...Jertek Atyám áldottai... mert szomjaztam, és innom adtatok...” Nem vonatkozik ez arra az emberre is, aki az Urat az ecettel töltött szivaccsal megitta? Hogy fogjuk irigyelni őt, amikor elnyeri ezt a tisztességet! Talán azt mondjuk majd: „Urunk és Királyunk! Nekünk nem volt lehetőségünk a szomszédot oltani!” S akkor azt feleli majd: „De igen, megvolt rá az esélyetek. Mert amennyiben megcselekedtél egyvel az én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtél meg!”

És ezzel Jézus Krisztus jelszót adott nekünk: *Irgalmasság*. Ne másoktól várjuk, hanem magunk gyakoroljuk.

Van egy különös könyvem a francia Yvonne Pagniez-től. Leírja benne menekülését a ravensburgi koncentrációs táborból. Kétségbeesve bolyong Berlin utcáin. Aki befogadná, azt kivégzik. Ki tud segíteni? Bekopogtat a városi missziónál az egyik nőtestvérhez, Hilde v. Brandishoz. Amikor megmondja, hogy kicsoda, egy pillanatra halálos csend lesz. Majd Hilde nővér így szól: „Segítek magán.”

Micsoda nyomorúságos és szegény világ, hogy ennyire fontos lesz ennek a szivacsnak a dolga! Az emberi jó tettek pici fények a homályban, de a világ sötétségét nem tudják megvilágítani.

Irányítsuk befejezésül tekintetünket arra, akinek a cselekedete egyedül képes erre: Jézus Krisztusra. Ott függ ég és föld között, Ő, aki Kánában bort adott, ezeket elégített meg kenyérral, és nincs más, ami felüdítse, mint a pár csepp ecet a szivacsból. Itt értjük meg, mit jelent: „Megüresítette magát.” Ővé a pár csepp, hogy mi az élet forrásából ihassunk, Őt eltaszítják, hogy minket befogadjanak mint Isten gyermekeit. Ki tudja ezt megérteni? Urunk, örökre hála és hódolat neked ezért!

W. B.

Kegyelem

Az Egyesült Államokban a polgárháború idején elfogtak egy kémet és halálra ítélték. Amikor az illetőnek tudomására jutott a döntés, alávaló szavakkal gyalázni kezdte Lincoln Ábrahámot, az ország elnökét. Az ítélet végrehajtását napokig halogatták. Egy hét múlva magas rangú tiszt lépett a fogoly cellájába. A rab, azt gondolva, hogy érkezett halálának órája, teljes haragját a belépőre zúdította. A tiszt higgadt maradt, csak arra szorított, hogy a szerencsétlen elé odatartson egy dokumentumot, ami a halálára ítélt megkegyelmezését tartalmazta Lincoln saját kezű aláírásával.

A fogoly ellenállása összeomlott. Összezavarodva dadogta: „Miért kegyelmezett meg az elnök? Hiszen soha egy jó szót nem mondtam róla!”

„Ha úgy bánnának önnel, ahogy megérdemli – felelte a tiszt –, akkor föbbe kellene önt lövetni. Valaki azonban közbenjárt önért Washingtonban, és kieszközölte a kegyelmet. Ettől a pillanattól kezdve ön szabad!” A meg nem érdemelt kegyelem felrázta a bűnös lelkiismeretét. Isten munkálkodni kezdett a szívében, és később megtért.

Isten hangja

Nagyanyám egy este olyan elevenen és plasztikusan beszélt el Mózes elhívásának történetét, hogy amikor másnap tehenet őriztem, a rét szélén álló nagy csipkebokrot annak a csipkebokornak képzeltem, amelyből Mózes Isten hangját hallotta. Milyen szent lett a talaj a lábam alatt! Vajon ez a bokor is éghetne? Isten nem szólíthatna nevemen engem is ebből a csipkebokorból, és adhatna életre szóló feladatot nekem? Sokáig álltam előtte, és imádkoztam: „Mennyei Atyám, hadd égjen ez a csipkebokor! Szólíts nevemen engem is, mint Mózeset, és adj feladatot!” Sokáig vártam, de a csoda nem történt meg.

Később milyen gyakran akart barátom az Úr követésére rábírní, de sosem döntöttem. És ekkor Isten őt a halálos ágyra fektette. Mellette állva a menny és pokol hadakoztak bennem egymással.

Megkérdeztem tőle: „Mondd, az a Jézus most, a meghalásban ugyanaz, aki egészséged idején volt?”

A haldokló összekulcsolta a kezét. „Köszönöm neked, igazi Napom – suttozta halkán fohászokodva –, hogy fényed megvilágított; köszönöm, mennyei gyönyörűség, hogy boldoggá és szabaddá tettél; köszönöm neked, hogy örökre meggyógyítasz!”

A haldokló hangja az égő csipkebokorból szóló hang volt.

A keleti frontról a visszavonulás Csehország erdeibe kergetett. Sebes lábbal, erőm végéhez érve aludni próbáltam, de nem leltem nyugtot. A távolban partizánok lövései pattogtak. Szakadt az eső. Rám zúdult egész nyomorúságom. Érdemes ezt az

egészet végigcsinálni? Kétségbeesetten a Bibliám után nyúltam, felnyitottam, és amikor egy gyufa nagy nehezen meggyulladt, erre az Igére esett a tekintetem: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak, enyém vagy!”

A Biblia nem jóskönyv, és helytelen számításból kinyitni. Mégis, nem csoda, hogy az Ige, ami egykor Ézsaiás száján keresztül szólt, engem Csehország erdeiben ért el?

Isten beszél – „és ők hallják az én hangomat és követnek engem”, ezt mondja az Úr.

Hallottad már a hangját? És követed Őt? K. H.

A hívás kényszerít

(Szabadon idézett kivonat Dorothy C. Wilson:

Doktor Ida c. könyvéből.)

A csinos, fiatal Ida Scudder érettségi után Indiába megy, ahol apja missziói orvos, hogy segítsen beteg édesanyja helyett a munkában. Bár ő maga Indiában született, most szilárd elhatározása, hogy csak addig marad ebben a poros, elmaradott, makacsul konzervatív országban, amíg feltétlenül szükséges. Aztán boldogan visszatér a szabad Amerikába, hogy élvezze a korlátlan lehetőségeket, a kultúrát, a társasági életet. Már első este nekiül, hogy mindezt megírja barátnőjének.

„Kedves Annie, a szobámban ülök, s a leveled itt van mellettem. Késő este van. A missziói állomáson oly nagy a csend, hogy képes vagyok meghallani a halli – gyík – mozgását, mely felfut a falon, hogy elkapjon egy bogarat.”

Ida hirtelen felriadt. Itt, Indiában mindig képzelődött. Szellemeinek lépteinek csoszogását hallotta, sötétebből rámeredő szemeket látott...

Energikusan visszafordult a levélíráshoz. Most óvatos köhögést hallott a verandáról. Ettől nem ijedt meg. Fogta a lámpát és az ajtóhoz lépett.

Magas, komoly, fiatal indiai férfi állt kint. A város vezető rétegéhez tartozó brahman volt.

„Mit óhajt? – kérdezte Ida. – Segíthetek valamilyenben?” A fiatal férfi keze remegett, amikor üdvözlésre felemelte.

„Ó igen, ammal – a hangja is bizonytalanul csengett. – Sürgősen szükségem van a segítségére, különben a feleségem belehal a szülésbe. Még csak 14 éves, és a baba már nem tud mit kezdeni vele. Hallottam, hogy ön Amerikából jött, és gondoltam, hogy talán segíteni tud.”

„Ó, sajnos nem! – szólt Ida részvétellel. – Apám azonban orvos. Jöjjön, odavezetem hozzá!”

A rettegő fiatalember magatartása megváltozott. „Micsoda? – kérdezte. – Vigyek egy idegen férfit a házamba és engedjem, hogy kezelje a feleségemet? Saját családján kívül egyetlen férfi sem láthatja őt. Ön egyáltalán nem tudja, mit beszél.”

„Viszont... igen, ezt tudom, de hát az életét megmenteni...” - dadogta Ida.

„Jobb, ha meghal, mint hogy egy másik férfi lássa” – felelte a fiatal brahman.

Ida elrohant az apjáért. Ketten próbálták a férfit rábeszélni, de eredménytelenül. A leány nézte, hogy a férfi elfordul, lemegy a lépcsőn és eltűnik a sötétben.

„Miért? – kérdezte apját magán kívül. – Miért?”

Az apa megnyugtatóan a leány vállára tette a kezét. „Mert ez a törvény és a szokás – mondta gyengéden. – Különben megsértené kasztjának szabályait. Menj vissza a szobádba, gyermekem, és felejtse el az egészet!”

„Felejtsem el?”

„Igen, legokosabb, ha elfelejted.”

Ida visszament a szobájába. Letette a lámpát az íróasztalára, és kezébe vette újra a tollat. Vadul folytatta az írást. Felsorolta az összes elgondolható okot, miért nem akar Indiában élni, misszionárius lenni. Tolla valósággal repült a papíron.

Hirtelen ismét lépteket hallott.

Bizonyára meggondolta magát a fiatal brahman, és visszajött apja segítségéért.

„Salem, madame – hallatszott egy félénk hang. – Allah adjon békeséget önnek! Tudna segíteni nekem?” Hosszú, szorosan begombolt kabátban állt előtte egy idegen.

„Mivel szolgálhatok?” – kérdezte Ida gépiesen.

„A feleségem miatt jövök – felelte a férfi hal- kan. – Már több gyermeke van, de most a csecsemő sehogy nem akar világra jönni. Senki nincs, aki segíthetne neki, csak egy tapasztalatlan asszony. Attól félek, hogy meghal. Kérem, bocsásson meg, hogy zavartam.”

Ida alig hitt a fülének. Csak a mesékben létezik az eseményeknek ilyen ismétlődése. „Úgy hallottam, hogy lakik itt egy doktor” – folytatta a férfi tétovázva.

„Ó, igen!” – Ida fellélegzett. Isten mégis csak jó. Lehetőséget ad neki, hogy egy másik asszony életét megmentse. Ez a férfi mohamedán, bizonyára nem kötődik a kasztok törvényéhez.

„Várjon egy pillanatig!” – szólt Ida és futott végig a verandán.

„Itt az apám! – mondta kifulladásra, amikor John doktorral visszatért. – Ő a doktor. De ha óhajtja, vele megyek és megpróbálok neki segíteni.”

„Madame, ön bizonyára nem ismeri a mi szokásainkat.” A hang mentegetőző volt, de szilárd. „Mohamedán nő otthonába csak a legszűkebb családi körhöz tartozó férfiak léphetnek be. Én az ön segítségét kérem és nem férfinék a segítségét.”

Ida elképedve rámeredt.

„De hát én nem tudok segíteni – felelte. – Még csak ápolónő sem vagyok.”

„Akkor a feleségemnek meg kell halnia – választott a mozlim tompa rezignációval. – Nyilván ez Allah akarata.”

A leány letörten nézte a férfit, amint lement a lépcsőn. Visszafutott a szobájába és becsapta az ajtót. Nem! Nincs értelme levelet írni, ha az ember olyan dühös és honvágytól gyötört, hogy könnyei szüntelenül a papírra hullanak. De hát valamivel el kell foglalja magát! Odalépett a szekrényhez, kinyitotta, kivette a ruháit és az ágyra terítette.

Ebben a pillanatban jött a harmadik hívás.

„Ammal?” - hallott egy tétova hangot.

Gépiesen az ajtóhoz lépett. Nem mert reménykedni. De ha a két látogató közül az egyik visszatért, Ida azt kívánta, hogy a fiatal brahman legyen az. Viszont sem ő nem volt, sem a komoly mohamedán, hanem a hindu leányiskolában tanuló egyik növendékének az apja.

„Beteg a kislánya?” – kérdezte Ida.

„Illai – nem, misszi ammal – mondta a férfi tört angolsággal. – De nagyon nagy bajom van.”

A látogató könyörgően felemelt kézzel tekintett Idára. „Jöjjön a házamba, misszi, segítségre van szükség.”

A leány szeme kerekre tágult a rémülettől.

„Csak nem... a felesége?”

„Amma – igen! Beteg, nagyon beteg.”

A férfi hirtelen a földre vetette magát és átkarolta Ida lábát. „Én kérem, misszi ammal jönni. Ha misszi nem jön, feleségemnek kell meghalnia.”

„Kérem, ne térdeljen le előttem!” – Ida oly hevesen visszalépett, hogy a lámpa majdnem kialudt.

„Misszi ammal fog jönni?” – sürgette a férfi.

„Ugyan, semmi értelme nem lenne, ha mennék – mondta Ida fakó hangon. – Nem vagyok orvos. Apám az orvos. Azonnal hívom. Bizonyára tud az ön feleségén segíteni. Feltéve, ha ön megengedi...”

Ida már tudta a választ, még mielőtt a férfi mélyen megbántva és csalódottan felállt volna a földről. De újra végig kellett hallgatnia a heves tiltakozást, amit már kétszer odavágtak neki.

„Misszi ammal fog jönni?” - kérdezte végül a férfi még egyszer esdekelve.

„Nagyon sajnálom – Ida mintha a távolból hallotta volna saját hangját. – Elmennék önnel, ha lenne értelme. De semmi értelme sincs. Nem tudja ezt megérteni?” A hangja egész éles lett. „Semmit nem tehetek, egyáltalán semmit” – kiáltotta a leány.

Az esetet még csak nem is közölte az apjával. Miután a férfi távozott, becsukta az ajtót és ráhúzta a zárat. Elfújta a lámpát és odatapogatózott ágyához a moszkítóháló alá. De nem tudott elaludni.

„Felejtse el! - mondta az apja. – Ha egy szerencsétlen helyzeten nem tudsz változtatni, legokosabb, ha elfelejted.”

Ha... semmit nem tehetsz...

Különös, milyen sokszor fordul elő a Bibliában valami háromszor egymás után. A kísértés története. A kakas kukorékolása. Hang, mely megszólított egy fiút, aki éppúgy ébren feküdt az ágyán, mint most ő. Sámuel azonnal tudta, mit kell tennie, amikor harmadszor hallotta a nevét. És nemcsak tudta, mi a tennivalója, hanem meg is *akarta* tenni. Ida elméjében két hang vitatkozott.

„Butaság – mondta az egyik. – Isten ma már nem szól az emberekhez.”

„Nem? – kérdezte a másik. – Hiszen van szemed, mely képes volt meglátni az útfélen fekvő gyermekeket. Van füled, mely hallja, amikor emberek az ajtóhoz érkeznek.”

„De nem az én bűnöm, ha a feleségüket hagyják meghalni. Nekem semmi közöm hozzá!”

„Valóban? Hát nem olyan nők, mint te, akik szeretik az életet és sokszor annyira fiatalok...”

„Hagyj békén! Azt mondta apám, hogy legokosabb egy szerencsétlen helyzetet elfelejteni.”

„Igen, ha semmit nem tudsz tenni, hogy megjavítsd.”

„De hát én semmit nem tehetek!”

„Semmit? Amikor három nőnek meg kell halnia, csupán mert nincs orvosnő? És ha még ezreknek...”

„Nem, nem vagyok rá képes! Még akkor sem, ha maga Isten kérne rá.”

Odakint derengett a hajnal. Kocsikerekek nyirkosága, egyéb ismerős zörejek jelezték. Aztán előbb gyengén, majd egyre hangosabban hindu dobok tompa puffanása hallatszott.

Ida sietve felkelt, belebújt a szandáljába, és magára kapta a pongyolát. Odakint lekuporodott a kőfal mögé, és vadul kalapáló szívvel figyelte a közeledő hindu halotti menetet. Szinte megbabonázva meredt a hordágyra terített lángolóan vörös takaróra, mely valósággal vérző sebnek tűnt.

A tamarind bokrok között visszatérve észrevett egy szolgát, akit megszólított.

„Souri, megbízásom lenne számodra.” Miközben elmondta utasításait, a szolga ismételtlen meg rázta a fejét, ami az indiaiaknál azt jelenti: igen, amma. Igen, a szolga ismerte a házat a brahmanok utcájában, amit Ida említett. Igen, tudta, hol lakik a kis Kamla apja, és a harmadikat, a mohamedánt szintén meg fogja találni.

Ida visszament a szobájába és várt. Körülbelül egy óra múlva Souri kopogtatott az ajtón.

„Végrehajtottad a feladatot, Souri?”

„Amma, igen, misszi.”

„Megtaláltad mindegyiknek a lakását?”

„Igen, misszi.”

„És mi van a három beteg asszonnyal?”

„Meghaltak” – felelte Souri.

Ida nagyot sóhajtott. „Te, csak nem úgy gondolod... mind a három?”

„Amma, mind a három, misszi.”

Ida bezárta az ajtót, az ágyára vetette magát és fejét a párnába temette. Tizennegyedik életéve óta nem zokogott ilyen szívzaggatóan. Percek voltak, vagy órák, amiket kétségbeesetten végigküzdött? Nem tudta.

Adjon fel egy gazdag, boldog életet, amiről álmodott, életet egy férfi oldalán, aki szereti, tiszteli őt? Adja fel annak érdekében, hogy...?

„Nem, nem! – kiáltotta bele hangosan a párnájába. – Istenem, nem akarom, nem tudom!” Hogyan kívánhatsz tőlem ilyet?”

Végül felállt. A megkezdett levél még ott feküdt befejezetlenül az íróasztalán. Lassan apró darabokra tépte és beleszórta a papírkosárba. Aztán szélesre tárta az ajtót, hogy bebocsássa a napsütést, majd sietve végigment a verandán a szüleihez.

„Visszamegyek Amerikába, orvosi tanulmányokba kezdek – mondta szilárd hangon. – Aztán ide jövök, hogy segítsék az indiai nőket.”

Isten elhívott követének

Arthur von Bergen önéletrajza

(Folytatás)

Elise néni

Drága Elise nagynéném mindig örült a látogatásomnak. Olyan személy volt, akiről a Biblia azt mondja: egy anya Izraelben. Kilenc gyermeket nevelt fel és megszeretette velük Jézust. Gyermekai közül három süketnéma volt, egy pedig fiatalon meghalt. Elise néni sok mindent élt át a Megváltóval, és Isten iránti bizalma gyakran bátorított engem. Példakép volt a számomra.

Egy napon megkérdeztem tőle: „Hogyan találtad meg a Megváltót?”

Istenfélő családból származott, ahol sokat énekeltek. Úgy érezték, Isten meg lehet elégedve velük, ha igyekeznek a Biblia szerint élni. A bűnnel azonban nem tudtak megbirkózni, hiszen a prédikációkban is azt hallották újra meg újra, hogy amíg testben vagyunk, kénytelenek vagyunk vétkezni. Elise néni kedves férje volt, együtt olvasták a Bibliát. Azonban mindketten úgy vélték, hogy létezik valami több, mint amit eddig tapasztaltak. Vagy a Biblia is nem szabadságról tanít?

Akkoriban egy emmentáli származású ember evangélizációt tartott a környéken. Erről a bizonyos Fritz Bergerről kétféle hír keringett. Egyesek Isten áldott emberének tartották, mások lelkiismeretlen eltévelyítőnek és szektásnak. Bizonyos lelkészek egyenesen a szószékről óvták tőle híveiket.

Elise néni és a férje azonban személyesen akartak a dolgok végére járni. Jól megfigyelték az Igehirdetést és egészen más üzenet ért el hozzájuk.

Fritz Berger újra meg újra hangsúlyozta prédikációiban: „*Gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűn-*

nek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.” Róma 6,11.

Többször kiemelte a szavakat: „*Gondoljátok ti is...*” és feltette a kérdést: „Hogy történik ez?”

Nagynéném visszaemlékezett a gyerekkorára. Amikor papás-mamást játszottak, egyik volt az anya, a másik a gyermek és váltogatták a szerepet.

„Úgy kell tehát ezt értenem a hívő életben, ahogy a játékban tettük? – kérdezte magában. – Én játszottam az anyát, de valójában nem voltam az. Így fogom akkor értelmezni ezt az igeverset. Úgy gondolom, hogy meghaltam a bűnnek, holott a valóságban ez nem igaz.”

A prédikátor minden nap elolvasta az Igét: „*Gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban*” És újra meg újra megkérdezte: „Hogyan kell magad ehhez tartanod?”

„Úgy, mint a játékban – gondolta Elise néni. – Én annak gondolom magam, ami nem vagyok.”

A hét végén a testvér megmagyarázta: „Ha hiszel, akkor gondold helyesen. És miért szabad így gondolnod? - Szinte hangosan belekiáltotta a terebe. – Mert valóban igaz!”

Elise néninek abban a pillanatban megvilágosodott ez az igazság.

Sok évvel később, amikor nekem az esetet elmesélte, hozzátette: „Abban a pillanatban az egész életem megváltozott. Öreg koromig erre támaszkodtam a szükség idején is.”

Amikor búcsúzni akartam tőle, így szólt: „Szeretnék egy Igét adni neked, ami az életemet mélyen befolyásolta.”

Mint örökséget, átnyújtott egy fából készített szép falimondást ezzel a felirattal: „*De én mindenkor veled vagyok*” (Zsoltár 73,23).

Fritz-cel az erdőben

Fritz, a bátyám, 6 évvel volt idősebb nálam. Mindkettőnk számára örömet, kiváltságot jelentett, ha együtt dolgozhattunk. Egy napon fát vágunk az erdőben. Munka közben Fritz beszámolt a hétköznapiakon folytatott gyakorlati életről. Különböző gazdánál dolgozott, akik szénagyűjtésnél, aratásnál, télen cséplésnél állandóan rászorultak a segítségre. Családunk minden mellékkeresetért hálás volt.

Amiről Fritz beszámolt, az gyakorlati bibliai oktatást jelentett. Tapasztalatai bátorságot öntöttek belém, mert a keskeny út kezdetén az ember tájékozatlan, jóformán csecsemő Krisztusban.

Nagy fatönköt fűrészeltünk, ami hirtelen elszabadult és legurult a lejtőn.

Fritz rögtön felkiáltott: „*Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van!*” (Róma 8,28.)

Miközben a tönköt újra felcipeltük, megjegyezte: „Remélem, senki nem hallott, mert szégyellném magam.”

„Már pedig ezt sok embernek hallania kellene – vettem ellen. – Mások biztosan irigyelnek minket, ha az életben mindent ezzel az Igével tudunk kapcsolatba hozni.”

„Így szolgálhatunk kölcsönösen egymásnak – hagyta helyben a bátyám. – Hiszen meg van írva: „*Intsétek egymást minden nap, amíg tart a 'ma'*” (Zsidók 3,13).

Egyetértés atyafiak között

Egy szép tavaszi napon fivérem, Hans és én azt a feladatot kaptuk, hogy készítsük elő a szántóföldet a búza vetésére. Szép egyetértésben befogtuk a lovat és elindultunk szekérral, szerszámmal a munkahelyre. Az a darab föld igen meredek volt. Eső és olvadó hó lesodorták a földet. Ezt a talajt kellett letről a szekérral ismét felhordanunk.

„Szerintem legjobb, ha baloldalt kezdjük” – mondtam.

„Nem, jobbról kell elindulnunk” – ellenkezett Hans.

Mindketten meg voltunk győződve látásunk helyességéről, és nem értettük, hogy a másik miért nem látja ezt be. Észre sem vettük, s máris parázs vita alakult ki köztünk.

„Én vagyok az idősebb, jobban tudom” – jelentetem ki.

„A gazdaságot pedig én fogom egyszer átvenni. Mint jövődöbéli gazdának, nekem van jogom határozni” – kontrázott Hans.

Mindegyikünk kitarzott a saját álláspontja mellett, és a vita egyre folyt.

Végül Hans kijelentette: „Így nem lehet együtt dolgozni. Hazamegyek.”

Fogta magát, vállára vette a lapátot és elindult hazafelé. Egy pillanatig némán néztem utána.

Rádöbentem, milyen ostoba volt a veszekedésünk, és utána kiáltottam: „Hans! Csúnyán viselkedtem, meg tudsz bocsátani? Gyere vissza, dolgozzunk együtt! Végezzük úgy, ahogy te javasoltad!”

Erre Hans is belátta az összekülönbözés értelmetlenségét.

Visszafordult és kezét nyújtott. „Bocsáss meg nekem te is, Arthur – kérlett. – Teljesen mindegy, hogy jobb vagy bal oldalon kezdjük el.”

Az egyetértés létre jött. Közösen láttunk neki a munkának és közben a hívő élet harcáról beszélgettünk. Végül is mindketten Jézus tulajdona voltunk és az Ő visszajövetelére készültünk. Így hát széthúzásnak és az önigazsághoz való ragaszkodásnak nem volt helye.

Felejthetetlen maradt számomra ez a munkanap a fivéremmel.

Megtapasztaltuk, amit a zsoltáríró mond: „*Íme mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak... Csak oda küld áldást az Úr, és életet örökké*” (Zsoltár 133:1,3).

A sánták ugrádoznak

Dolgos és mindig tevékeny apám balesetet szenvedett. Eltörte a lábát. Tétlenségre ítélve feküdt a kórházban és reménykedett a gyors gyógyulásban. Ez azonban váratott magára. A lába sehogy nem akart gyógyulni. Az orvosok tanácstalanul álltak a rejtély előtt.

„Valószínűleg nem fog többé járni” – jelentette ki az egyik.

Apámat ez szíven találta. Mi lesz egy hegyi gazdával, ha nem tud többé járni?

Szomorúnak találtuk, amikor meglátogattuk. Nyomorúságában bizony könnyeket hullatott. Ilyet az én mindig reménykedő apámnál soha nem tapasztaltam.

Egy rettenetes éjszaka után hirtelen kísértő gondolata támadt: „Isten már nem szeret engem. Az utóbbi idők sok kellemetlensége is azt mutatja, hogy Isten nem is szerethet többé.”

Ez a feltevés olyan vigasztalanná tette apámat, hogy reménytelenül sírva fakadt.

S akkor nyílt az ajtó és belépett egy ápolónő, hogy a reggeli tennivalókat elvégezze. Nagy szemet meresztve nézett apámra. „Ugyan, ugyan, von Bergen úr - mondta -, egy lábtörés nem ok arra, hogy ilyen keservesen sírjon! Méghozzá a maga korában! Bárkivel megtörténhet, hogy eltöri a lábát. Ez nem olyan borzasztó. Akik törött lábbal jöttek a klinikára, mind élve mentek haza. Ilyen bagatell dolog miatt nem sír az ember.”

Apám, nyelt egyet és hallgatott. A nővér távozott, miután elég hangosan csapta be maga mögött az ajtót.

„Ennek a nőnek fogalma sincs, miért sírok – gondolta édesapám. – És ha tudná is, vajon megérténé a kísértésemet?”

Aztán szorongatott helyzete ellenére mégis Istenhez kiáltott: „Ha még szeretsz engem, kérlek, segíts! Szememet hozzád emelem, és bízom a te segítségében, mely bizonyára megérkezik.”

Jó idő telt el ezután, de egy napon apámhoz érkezve egész vidáman fogadott.

Reménykedve kérdeztem: „Jobban vagy?”

„Nem tudom – hangzott a meglepő válasz -, de van ígéretem.”

Nyugodt hangon közölte velem: „Tegnap éjjel megint sírnom kellett. S akkor hirtelen eszembe jutott: hiszen neked olyan jó mennyei Atyád van, te meg mint az ő gyermeke mit szomorkodsz? Elővettem a Bibliámat s úgy ejtettem az ágyra, hogy magától kinyíljon. Aztán könyörögtem: 'Drága mennyei Atyám, segíts most nekem azzal az Igével,

amire az ujjamat helyezem!'

 Felvettem a Bibliát és ezt olvastam: 'Akkor ugrádoz, mint szarvas, a sánta...' (Ézs. 35,6) Hiszem, hogy ismét jóra fordul minden.”

Ettől a naptól kezdve fokozatosan gyógyult. Bár a botra még szüksége volt, de a saját lábán jött haza a hegyre.

Megtapasztalta, amit a zsoltáríró mond: „*Az Úrhoz kiáltottak szorultságukban, sanyarúságukból megmentette őket... Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért...*” (Zsolt.107, 6. 8).

Apám imája

Olyan korban, amikor vidékünkön – különösen a hívők között – még nem sok embernek volt autója, egy fiatalember a gyülekezetből kocsit szerzett magának. Nagyon büszke volt új szerzeményére, s az autót szívesen mutogatta.

A vasárnapi összejövetel után édesapám gyors léptekkel igyekezett hazafelé. Motorzúgást hallott maga mögött, és valóban, a büszke autótulajdonos közeledett.

Apám gyors imát küldött az ég felé: „Drága mennyei Atyám, ez ha a fiatalember kölcsönből vette az autóját, tedd meg, hogy ne tudjon beindulni, amennyiben netán felkínálná nekem, hogy menjek vele.”

A büszke járgány már meg is állt mellette, s a tulajdonos kiszólt: „Szállj be! Champoz-ból még elég messze kell gyalogolnod.”

Apám beült, a motor köhögni kezdett és nem indult be. A vezető kénytelen volt kiszállni és kurblizni, mert önindító akkor még nem létezett. Apám szintén kiszállt és tovább gyalogolt.

Nem sok idő múlva a fiatal testvér ismét mellé ért.

„Beszállni! Már működik.”

Alig ült be apám, a motor megint csődöt mondott.

„Ha ismét beindul - mondta apám kiszállva a kocsiból -, ne állj meg mellettem. Nem megyek veled.”

Néhány perc múlva a fiatalember integetve elhajtott apám mellett.

Pár nappal később ismét összetalálkoztak.

„Furcsa eset volt ez vasárnap – mondta a fiatalember. – Az autó azelőtt soha nem makacskodott, és azóta sem tapasztaltam ilyet. Nem tudom, mi baja lehetett.”

„De én tudom – szölt apám. – Tudod, fiatal barátom, mikor magaddal akartál vinni, azt mondtam a mennyei Atyának: 'Amennyiben ezt az autót adósság terheli, akadályozd meg, hogy beinduljon, ha a gazdája fel akar venni.'”

A büszke ifjú lángvörös lett. Isten Igen hamar világsóságra hozta, amit szeretett volna elrejteni.

Nem hiába mondja az Ige: „*Senkinek semmivel ne tartozzatok!*” (Róma 13,8.)

Erna nővérem

Nővérem 1928-ban született, egy különlegesen csapadékos esztendőben. Születése napján apámék még egyetlen kocsirakomány szénát sem tudtak hazaszállítani az állandó esőzés miatt.

Erna igen segítőkész gyermek lett. Teljes szívéből megtért és hite kiragyogott az életéből. 32 éves korában súlyos vesefertőzést kapott, és további 32 évig ennek a betegségnek a következményeivel kellett élnie. Később egy veseátültetés bizonyos könnyebbséget jelentett.

Édesanyám egyszer megjegyezte egyik vendégének: „Olyan szívesen mennék már az Úr Jézushoz!”

„De mi lesz akkor a beteg leányoddal, ha már nem vagy itt?” – kérdezte a látogató.

„A jó menyei Atya a mai napig gondot viselt rá. Ő fogja szemét rajta tartani akkor is, ha én már nem leszek. Efelől nem aggódom” – felelte anyám nyugodtan.

És valóban így történt. Isten hordozta Ernát. Testi gyengesége ellenére ő ápolta édesanyánkat, később apát is, míg mindketten hazatértek az égi otthonba.

Erna a szülői házban maradhatott, és fivérének, Hansnak a családja nagy szeretettel gondoskodott róla. Számos klinikai tartózkodás és operáció után Erna újra meg újra hazatérhetett, ahol a sógor-nője nagy önfeláldozással ápolta és gondozta.

Valahányszor látogatója érkezett, hogy vigasztalja, az illetőnek így kellett távoznia: „Ez a beteg nőtestvér vigasztalt meg engem.”

Erna örömmel tett mindenütt bizonyoságot Megváltójáról és Ura kegyelmes vezetéséről. Igen, aki benne bíz, nem szégyenül meg.

Költözés

Vasárnap reggel rendszerint egész családuknak lement az összejövetelre a völgybe. Jókor kellett indulnunk, mert édesanyánk nem tudott fűgén járni. Mégis örömmel vállalta a fárasztó, hosszú utat. Úgy volt, mint Dávid király, aki a 122. zsoltárban így szól: „Örvendezek, mikor mondják nekem: *Menjünk el az Úr házába!*”

Lefelé még elég jól bírta, a hazamenetel azonban jószerével 4 óráig tartott. Legtöbbször engem választott kísérőjének. Nekem, a fiatal, nyugtalan csikónak ez sokszor türelmi próbát jelentett.

Magam 2 óra alatt hazaértem volna, anyámmal azonban több mint 4 órát meneteltünk. Ő megállt, pihent. Ha türelmetlenkedtem, így szólt: „Ahogy valaki édesanyjával bánik, úgy fog később a feleségével is. Gondold meg, a szülők áldása sokat érő.”

Az idő múlásával édesapám sem lett fiatalabb. Már régóta szeretett volna közelebb lakni a gyüle-

kezethez. Amikor Champoz-ban egy gazda feladta a gazdálkodást, apám megragadta az alkalmat és átvette a tanyáját. 1948-ban leköltöztünk a faluba.

Apám imameghallgatása

Mint minden honfitársam, én is megkaptam 19 éves koromban a behívót a katonasághoz.

Édesapám lelkes katona volt, s megmagyarázta nekem, milyen hasznos a kiképzés fiatalok számára.

„Megtanulja az ember a bajtársakkal való együttélést, a fiatal hívők pedig a hit harcát” – fejezte be oktatását.

Fivérem, Hans 2 évvel később kapta meg a behívót, de akkor apám hirtelen másképp látta a helyzetet.

„Nem tudom a gazdaságban nélkülözni a fiamat – mondta. – Egyedül képtelen vagyok megbirkózni a rengeteg munkával.”

„Csakhogy, apám, Hans egészséges, erős fiú – próbáltam az értelmére hatni. – Bizonyára nem fognak okot találni, hogy felmentsék a katonai szolgálat alól.”

„Imádkozni fogok ezért – jelentette ki apám nyugodtan. – A menyei Atya és a katonai felsőbbség biztosan hazaengedik a fiamat.” Emberi oldalról ez teljesen lehetetlennek tűnt. Mind azt hittük, hogy édesapámat csalódás fogja érni.

Három héttel később Hans megbeszélte néhány bajtársával, hogy a katonai orvosi vizsgálat előtt bizonyos tornagyakorlattal edzeni fogják magukat. Ősém bokája eközben megsérült, s alaposan feldagadt lábbal tért haza. A kenőcs és az áztatás dacára a duzzanat makacsul megmaradt. Mivel fájdalmat nem érzett, Hans másodszor is elment a társaival tornázni.

Most a másik bokája is megsérült. Mindkét lába úgy megduzzadt, hogy alig tudta bekötni a cipőjét.

Így ment el a sorozásra. Az orvosok csak egy pillantást vetettek a fiatalember borzalmasan megdagadt bokájára. Határozottan megállapították és leszögezték: „Katonai szolgálatra alkalmatlan.” Hans ezzel a bejegyzéssel a katonakönyvében tért haza.

„Imám meghallgatást talált! – ujjongott az apa. – Van Istenünk, aki meghallgat minket és képes segíteni.”

Ettől kezdve a daganat láthatóan apadt. Néhány nap múlva a két láb olyan karcsú volt, mint azelőtt. És Hans bokája soha többé nem sérült meg ilyen módon.

(Folyt. köv.)

Ha olyanok nem lesztek...

A kis Billy gondolataiba mélyedve jött haza a vasárnapi iskolából. Épp azt a szép történetet hallotta Péterről, hogy kifogott egy halat, aminek pénz volt a szájában. Billy nagy szegénységben élt özvegy édesanyjával, s ahogy most elgondolkozott ezen a történeten, arra a bizonyosságra jutott, hogy Isten rajtuk is tud és akar segíteni. Talán ugyanolyan módon, mint Péteren?

Imádkozott, és attól kezdve gyűjtögetni kezdte a pénzecskéjét, amit apró szolgálatokért kapott. Mikor

már elég nagynak találta az összeget, elment a hal-kereskedésbe. Egész hal megvételére azonban kevés volt a pénz, viszont kapott egy szép nagy halfejet. Boldogan szaladt vele haza, és megérkezve odakiáltotta édesanyjának: „Na, most már ki tudod fizetni az adósságodat!”

Csakhogya a halfejben semmi pénzt nem találtak. A kisfiú könnyes szemmel, csalódottan bújt aznap este az ágyba.

Amikor az anya félre akarta dobni az újságpapírt, amibe a halfejet csomagolták, megakadt a szeme egy hirdetésen. Csodálkozva olvasta, hogy egyik rokona a még életben levő örökösöket keresi, akik közé ő is tartozott. Kapcsolatba lépett tehát egy ügyvéddel, és valóban, nagyobb örökséghez jutott. Miután elmagyarázta Billynek, hogy a szükkös időnek vége, a fiú ragyogó arccal felkiáltott: „Eszertint az Úr Jézus mégis meghallgatta az imádságomat!”

Istent megtapasztaltam

Lelkigondozói szolgálatot bíztak rám egy evangélikáción, aminek a mottója ez volt: „Megtapasztaltam Istent.”

Munkával kitöltött napok voltak sok-sok beszélgetéssel. A szép élmények közül egy különösen mély benyomást tett rám. A lelkész befejezte a beszédét és felszólította az embereket, hogy jöjjenek előre, akik tudatosam Krisztusra akarják bízni az életüket. Azok között, aki a padokból most megmozdultak, volt egy gyerek is. A göndör bizontú szőkeség 10-12 éves lehetett. Magas, tekintélyes férfi követte, odaállt mellé, és karjával átkarolta a fiú vállát. Később megtudtam: apa és fia volt.

Van ennél boldogítób, amit egy apa átélhet? Mennyi imádságot küldtek feleségével együtt az ég felé! Tették ezt attól a naptól kezdve, hogy megtudták: Isten gyermeket bízott rájuk. Aztán a szülés órái alatt, amik oly gyötrelmesek és veszélyesek lehetnek anya és csecsemője számára. Majd jöttek a boldog gyerekkor évei, melyeket azonban – ezt tapasztalatból tudom – beárnyékolhat félelem, aggodás eddig a boldog, kivételes napig, amikor fiuk egész tudatosan igent mondott Krisztusnak.

Íróasztalomon fekszik egy kis cédula ezzel a névvel: Flórián. Tulajdonképpen a feljegyzést már régen megsemmisíthettem volna, mert ennek a fiúnak a megtérése óta három év telt el. Azonban szívesen vetek pillantást újra meg újra a névre, és imádkozom a tulajdonosáért. Kérem, hogy megmaradjon a hit igaz útján. A Krisztushoz való odafordulással megtette a döntő lépést.

Isten Igéje igaznak bizonyult: „Mi Urunk, Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön, aki az egekre helyezted dicsőségedet! A csecsemők és csecsszópók szájával erősítetted meg hatalmat... (Zsolt 8, 2-3)

L. B..

TIZED? ARRÓL SZÓ SEM LEHET!

Barátom, Herbert beszámolóját szeretném közölni itt erről a kényes témáról.

„Körülbelül hat éve hívő voltam. Igényeltem a bibliaolvasást és az imádkozást, mert Istent szerettem volna egyre jobban megismerni. Azonban hogy ennek köze van a pénztárcámhoz is, azt alig tudtam elképzelni. A házi bibliakörben, amelyhez tartoztam, újra meg újra szó esett a tizedről. Habár közben mindig említették Malakiás 3,10-et: *Hozzatok be a tizedet mind az én tárházamba...és ezzel próbáljatok meg engem... ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem bocsátok reátok áldást bőségesen* –, de semmit nem tudtam kezdeni vele. Mindenekelőtt a saját életembe nem voltam képes átültetni.

Húsvétkor mindig aktív módon segítettem feleségemmel együtt a csendesnapok megrendezésében. Nagy örömet jelentett olyan emberek között lenni, akik szeretik az Urat vagy keresik őt.

Ennek a rendezvénynek a folyamán egy nőtestvér megszólított: „Herbert, ismered a tized áldását?” Beszámolt róla, hogy Isten ezáltal mennyi jót munkált mások számára, de különösen neki, magának. És hogy az Úr milyen csodálatos módon átvállalja saját gondjainkat, ha az Ő részét örömmel megadjuk.

Megpróbáltam az illetőnek udvariasan elmagyarázni, hogy nálam ez lehetetlen. „Éppen a szülői ház átépítésének a közepén tartunk. Minden fillért pontosan kikalkuláltunk. Épphogy szűken fedezi bevételünk a kiadásokat. Ha mindennel készen leszünk, újra fontolóra vesszük a dolgot.”

Aztán következtek hónapok, melyekben Malakiás 3,10 formálisan üldözött. Különböző templomokban vettem részt istentiszteleten, és a Malakiás-vers újra meg újra szóba került. Ha Igét húztam valahol az oda kínált gyűjteményből, Malakiás 3,10 állt a cédulán. Keresztyén könyvet vettem a kezembe, és megint erre az üzenetre bukkantam. Testvéri körben Istennel kapcsolatos élményeinkről beszélgettünk, biztos, hogy valaki említette közben a Malakiás-verset.

Miközben állandóan igyekeztem elfojtani magamban Isten szavát, Ő egyre eszembe juttatta. Nyilván az volt a szándéka, hogy engem megáldjon vele. Annyira fontos voltam neki, hogy segítségének ebben a megtapasztalásában feltétlenül részesíteni akart.

Végül engedtem a belső sürgetésnek. Beszéltem a feleségemmel, és imádságban kértük Isten támogatását. Még mindig ingadoztunk, hogy helyesen tesszük-e, és nehéz volt a szívünk. A pénzügyi helyzet mindenképpen ellene szólt. De ki akartuk próbálni. És megtettük. Hogy aztán – a tized leadása ellenére – hónap végén miért nem volt hiányunk, arra emberileg nincs magyarázat, Tulajdonképpen mindent pontosan kiszámítottunk, a havi kifizetéseket, a víz-, a villany-számlát stb. Szűkösen elég volt, mint korábban is, míg nem adtuk le a tizedet, de soha nem szenvedtünk hi-

ányt. A mai napig azt tapasztaltuk, hogy Isten megtartja a szavát és megajándékoz. R. H.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Április 1. Nagycsütörtök Jn 6,47-58
„...a kenyér...az én testem, amelyet...adok a világ életéért.” (51/c)

Az utolsó vacsora alkalmával Jézus és tanítványai arra a meghatározó régi emlékre gondoltak, amikor a Mindenható kiszabadította népét az egyiptomi rabszolgaságból, majd végigvitte a negyvenévi pusztai vándorlás nehéz útjain őket. Mindennapos csoda volt a „mennyből hulló kenyér”, a manna, amely az életet biztosította a bujdosók számára. Jézus azzal, hogy közénk jött, és Isten világot átka-roló szeretetét testi életében megmutatta, hasonlóképpen lett bujdosásunk éltető kenyere.

Április 2. Nagypéntek 2Kor 4,1-12
„Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi halandó testünkben.” (10)

Ebben a hónapban az életről elmélkedünk. Pál apostol a damaszkuszi élmény után új módon kezdett az életről gondolkodni. Sorsa összefonódott a Feltámadott életével, és követte őt a megpróbáltatások útján is. Azt a különös igazságot élte meg, ami Jézus esetében is egyértelmű, hogy az igazi élet önmaga halálba adása által lett nyilvánvaló.

Április 3. Nagyszombat Hós 6,1-3
„Megelevenít minket két nap múlva, a harmadik napon feltámaszt minket, hogy éljünk az ő színe előtt.” (2)

Hóseás rejtélyes üzenetével öntudatlanul is próféciát mondott, amikor megtérésre hívta kortársait. Hite szerint a halott, reménytelen lelkiállapot nem végleges, Isten hatalma és kegyelme harmadnapra újra talpra állíthat és visszaadhat az életnek.

Április 4. Húsvét vasárnap Jel 1,9-18
„...én vagyok...az Élő, pedig halott valék, és íme élek örökkön örökké Ám...” (17-18)

A halál kizárólag földi fogalom, csak itt értelmezhető. Az Élő, belépve a mi életterünkbe, az értünk vállalt üdvözítő áldozatot csak a halál elfogadása, elszenvédeése révén hozhatta meg. Nagy bátortás, hogy a mulandóság nem tarthatta fogva és mit sem változtathatott az ő „örökkön-örökké” való életén.

Április 5. Húsvét hétfő Lukács 24,1-12
„Miért kerestek a holtak között az élő?” (5)

A halál túlságosan is meghatározza gondolkodásunkat. A tanítványok a Jézussal való együtt járás egész időszaka alatt nem tudták megemészteni a gondolatot, hogy Mesterük meghalhat, és azt még kevésbé, hogy azután fel is támad. Nem a halálban, a gyászban, a szenvedésben, a vigasztalásban, ha-

nem az életben, a reménységben, a bizalomban, a hitben akarjuk keresni a mi Urunkat!

Április 6. kedd Jel 2,1-7
„A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról...” (7)
Az efézusi testvérek minden áldozatvállalásuk mellett nagyot kockáztatnak azzal, ha veszni hagyják az első szeretet lángolását. Valahogy úgy járhatnak majd, mint az első emberpár, akik később gondoltak arra, miután ugyancsak megrendült az Úr iránti szeretetük, hogy mennyivel jobb lett volna a nem tiltott élet fájáról szakítani, mint a kísértésnek engedve a jó és rossz tudásának gyümölcséből venni, s ezzel elveszíteni az élet békeességét. Vigasztaló üzenet, hogy a győztes mégis visszatálhat Isten kegyelméből az élet fájához.

Április 7. szerda Jn 1,1-14
„Öbenne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága.” (4)
János emelkedett bevezető szavai a káoszban megjelenő élet és a Jézus által támadt reménység összefüggéseit mutatják meg. Ahogy Isten első szava elűzte hajdan a sötétséget, úgy támad az élet világossága azok szívében, akik befogadják a Megváltót.

Április 8. csütörtök Jn 11,14-27
„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is él.” (25)
Vajon lehet-e vigasztalóbbat mondani a friss sírdomb felett, mint az élet üzenetét? De vajon van-e bennünk elég hit ahhoz, hogy komolyan vegyük a Megváltó bizonyágtételét? Aki Őrá bízta magát, az a halálnak nevezett földi-testi állapotában sem veszíti el eleven kapcsolatát az élet örök áldásával.

Április 9. péntek Jób 19,6-26
„...tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.” (25)

Jób számára minden érték megsemmisült. Abba az állapotba jutott, melyben a halál elviselhetőbb gondolat, mint a szenvedésekkel teli élet folytatása. A nagy szenvedő azonban nem úgy akar kinyitni szabadulni, hogy minden más gondolatot félretéve csak erre a megnyugvásra összpontosít. Hite utolsó lobbanásával is rendíthetetlenül hisz Istene iránta való szeretetében, és abban, hogy ez a felülről jövő jószág és töretlen szándék akkor is megtartja őt az élet számára, ha testének anyaga már elemeire bomlott.

Április 10. szombat 1János 3,11-16
„...kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.” (16/b)

Az ember ösztönösen kapaszkodik az életbe. Hányan lesznek árulókká, sőt gyilkosokká is, csak hogy önmagukat menthessék. A tanítvány azt tanulta Mesterétől, hogy nincsen nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja a barátaiért. Immár ez a természetes számá-

ra, és az ilyen áldozatra nem mint hőstettre, hanem mint kötelességre gondol.

Április 11. vasárnap Quasi Modo Geniti

1Pét 1,3-9

„...újonnan szült minket...élő reménységre...” (3)
A levél bevezető áldásában az apostol arról tesz bizonyosságot, hogy az újjászületés azért lehetséges számunkra, mert Jézus Krisztus nemcsak meghalt a bűneinkért, hanem fel is támadott, és így nem csupán elmúlása, hanem az életbe való visszatérése is értünk való szolgálat. Bűneink számára halál, a megváltott életre pedig újonnan születés, amit tőle kaphattunk. Az élő reménység ösztönöz arra, hogy ne a halálban megítélt életünk ösztönös késztetéseit folytassuk, hanem járjuk az élet új ösvényeit.

Április 12. hétfő

Mt 10,37-39

„Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt, és aki elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.” (39)
Sokak élete másról sem szól, mint megszerezni, elvenni, megtartani, felhalmozni valamit annak érdekében, hogy biztonságérzetük minél szilárdabb legyen. Jézus tanítása szerint ez az „életben maradásra” való összpontosítás a halál felé sodor, miközben az érte veszni hagyott földi biztonság a valóság életkapuit nyitja meg előttünk.

Április 13. kedd

Gal 2,19-20

„...amely életet...most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem...” (20)
Pál számára a Krisztussal való találkozás éles határvonalat húz korábbi és jelenlegi életformája közé. Nem arról van szó, hogy előélete vallástalan lett volna, mégis inkább a hagyományokban, a törvényben és az önmaga erejében való hit jellemezte korábban. Most pedig az őt szeretettel megragadó „Isten fiában való hit” lett alap a számára. Te sem építhetsz más fundamentumra!

Április 14. szerda

5Mózes 32,35-40

„Örökké élek én!” (40)
Mózes énekében beszél a mindenható Isten arról, hogy (velünk ellentétben, akiknek van kezdetünk és végünk, mert erre korlátozza létezésünket a földi valóság rendíthetetlen törvénye), ő „örökkön-örökké él”. Vagyis nincs kezdete, nincs vége, és nem függ semmiféle éltető külső erőtől. Élete van önmagában. Nagyobb biztosíték ez nekünk, mint ha csupán az anyag vagy saját szellemünk valóságát lehetne figyelembe vennünk. Benne való hitünk a mi örök reménységünk.

Április 15. csütörtök

1Móz 2,4-9

„...formálta az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehelte...az...orrába életnek lehelését. Így lett az ember élő lélekké.” (7)

Az ember (Isten megállapítása szerint is) az Ő élet lehelő tette és szándéka nélkül csupán anyaghalmoz, a mulandó világ része. De az Úrnak terve volt a földi, fizikai valóság néhány elkülönített porszemével, így velünk is. Saját életét lehelte az általa készített formába, és így adott szerepet nekünk személyként teremtett világában, üdvözítő tervében.

Április 16. péntek

5Mózes 30,8-20

„...válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod.” (19)
Isten mindenki számára biztosítja a választást. Két út áll előttünk, az élet és a halál lehetősége. A kettő nem vegyíthető – vagy-vagy. Dönts jól. Ne feledd: választásod utódaid helyzetét is meghatározza!

Április 17. szombat

2Tim 2,1-13

„...ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is.” (11)
Jézus mindannyiunk halálát átélte az apostoli bizonyágtétel szerint helyettes szenvedésében. De nem áll meg felismerésünk ott, hogy bűneink zsoldja neki fizettetett ki, hanem alázattal és örömmel azt is nyugtázzuk, hogy a folytatásban, az élet diadalában is részünk lehet.

Április 18. vasárnap Misericordia Domini

Jn 10,27-30

„...én örök életet adok nekik...” (28)
A jó pásztor szavai beragyogják az egész szeretetre éhes, szomorú földet: nemcsak táplálékunkat és alkalmi védelmünket nyerjük meg az Ő vesszejének és botjának vigasztalása által, hanem örökké tartó biztonságunk és örömünk garanciáit is.

Április 19. hétfő

4Móz 21,5-9

„...ha a kígyó valakit megmárt és az feltekintett a rézkígyóra, életben maradt.” (9)
Kívülről akár bírálhatjuk a szabadulás és megmentés formáit, tarthatjuk képtelenségnek, csak az a kérdés: megmarkolta-e szívünket annak irtózata, hogy mi is a „kígyómarás” áldozatai közé kerültünk? Ha igen, akkor másképp, az életöszton logikája szerint így fog működni gondolkodásunk: miután az élet és halál Ura a menekülésnek ezt az útját biztosítja és mást nem, élni akarok vele. A kígyó póznája Jézus bizonyágtételében (János 3) így lesz a kereszt életadó üzenete is.

Április 20. kedd

Zsolt 21

„Életet kért tőled: adtál neki...örökkévalót és végtelent.” (5)
A hívő király megosztja velünk tanulságos megtapasztalását: ő ugyan csak ahhoz kérte az Úr segítségét, hogy elegendő életideje legyen feladatai elvégzéséhez, mert félt a hiábavaló, értelmetlenül eltöltött földi sors nyomasztó gondolatától – és ekkor azt értette meg, hogy Isten áldása és túlradó szeretete ennél sokkal

többet kínál: elégséges időt itt, és örökkévaló időt az Úr házában.

Április 21. szerda **Jel 2,8-11**
„*Légy hű mindhalálig, és neked adom az életnek koronáját.*” (10/c)

Egyesek minden teljesítmény nélkül szeretnének koronát. Igen, életet mindenki kap az Úrtól, sőt örök életünket is kegyelem által nyerhetjük meg, s ebben talán még azok is részesülhetnek, akik mintegy tűzön át menekülnek meg, noha munkájuk megég. De koronát csak az kaphat, aki nem félt belebocsátkozni az élet küzdelmeibe, harcolt másokért is, nemcsak önmagáért, s így a vállalt felelősség méltóvá tette Ura elismerésére.

Április 22. csütörtök **Jer 2,7-13**
„*Elhagytak engem, az élő vizek forrását... és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet.*” (13)

Jeremiás a képtelenség hasonlatával világít rá értelmetlen magatartásunkra: vajon ki fogna hozzá bizonytalan hozamú kút fáradságos megásásához, ha birtokán bővizű, tiszta forrás buzogna? Az élő Isten helyett ember által készített bálványok felé fordulni ilyen nevetséges pótcselekvés volna!

Április 23. péntek **Jn 7,37-43**
„*Aki hisz énbennem... élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.*” (38)

Nemcsak az jelent áldásos felismerést, hogy számunkra árad a kegyelem éltető vize, hanem eljuthatunk arra a meggyőződésre is, hogy a teremtő és megváltó Isten bennünket is a szomjazók forrásává vagy legalábbis vízfordójává tehet.

Április 24. szombat **Zsolt 63**
„*...a te kegyelmed jobb az életnél.*” (4)

Az élet tele van szépségekkel; az értelmes, életszerető ember számára minden pillanat ajándék. De Isten kegyelmének megtapasztalása minőségi változást jelent. Nincs az az életöröm, ami ezzel az élménnyel vetekedne.

Április 25. vasárnap Jubilate **Fil 1,14-24**
„*...nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.*” (21)

A tegnapi gondolatot viszi teljességre az apostol túláradó bizonyágtétele: Krisztus oly mértékben tölti be életünket, hogy a halál nem lesz többé rettegett, feloldhatatlan csapda, hanem egyenesen áldott lehetőség, megnyílt kapu az örök életre.

Április 26. hétfő **Mt 7,13-23**
„*...keskeny az az út, amely az életre visz...*” (14)

A magunk kereste boldogulás útjai sokfélék lehetnek. Úgy véljük, hogy a keresgélés, az érte folyta-

tott küzdés tevékenysége maga az élet, pedig az életre egyetlen Isten által megjelölt út vezet. Boldog, aki megtalálja azt.

Április 27. kedd **Ró 14,7-9**
„*...közülünk senki sem él önmagának...*” (7)

Hangsúly van a „közülünk” szón. Azok közé tartozunk-e csakugyan, akik szakítottak önző, önmaguk körül forgoló életformájukkal és szemléletükkel? Vagy mások közül valók vagyunk, akik szakadatlanul az önmegvalósításra összpontosítanak, nem törődve azzal, hogy idejük véges, és egyedül az a jó befektetés, ha annak élünk, aki önmagát adta értünk?

Április 28. szerda **Mt 6,24-34**
„*Ne aggodalmaskodjatok a ti életek felől...*” (25)

A Mester nagy hangsúlyt helyezett tanítványai kiképzésére, hiszen olyan időkre készítette fel őket, amikor már testben nem lesz közöttük, és juhokként farkasok közé kell menniük. Vajon mit ér az a megbízott, aki állandóan önfenntartására koncentrál, akinek nem marad sem ideje, sem ereje felkutatni és hazavinni az elveszetteket? A feladathoz szükséges nélkülözhetetlen ellátás kérdését bízunk bátran arra, aki a feladatot adta!

Április 29. csütörtök **Jn 5,17-29**
„*...eljő az idő, és az most van, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek.*” (25)

A mai nap is alkalmas arra, hogy végre meghalld Isten szavát, hogy eltemetett életed sötétségéből az általa adott új életre ébredj, és valami egészen új kezdődjön Isten Fiának szavára és akarata szerint.

Április 30. péntek **Zsolt 31,15-25**
„*Életem ideje kezedben van.*” (16)

Hogy mire elég az élet, azt a legbölcsebb ember sem tudja pontosan meghatározni. Azt tudjuk, hogy még ha magunk szabnánk is meg földi időnk hosszát, azt, ami ebből valóban életnek nevezhető, egyedül az élet Ura állapíthatná meg. Boldog, aki leteszi életét annak kezébe, aki sorsát akarta, aki élteti, aki bizalommal útnak indította, és aki a végén ünnepelve várja majd.

- ig -

HÍREK, IMATÁRGYAK

Újra gyász érte a nyíregyházi gyülekezetet. Henszel Andrásné (Gulyás Ilona) testvérünket 2010. március 17-én 81 éves korában hívta haza Urunk. A gyászistentiszteleten Jónás Miklós lelkész búcsúztatta az elhunytat a házaspár egykori házasságkötésén elhangzott Ige – Fil. 2,15 – alapján. Arról beszélt, hogy közel 55 éve ez az Ige nemcsak útravaló, hanem életprogram is volt két fiatal számára. A tisztaság, feddhetetlenség, szeplőtelen élet, példamutatás nem könnyű életcél. Megvalósítása csak Istennel való szoros közösség által lehetséges. Testvérünk ezt a célt tartotta egész életé-

ben szeme előtt. Hálások lehetünk érte Istennek, mert élete nekünk, előttünk is fénylett tisztán és feddhetetlenül, mint csillag e világon. Jónás M.

*

Március 8-án, 70 éves korában elhunyt Raj Tamás főrabbi, magyar történész. Számos könyve jelent meg, amelyeknek sokszor az volt a célja, hogy a zsidó vallást közelebb hozzák és megismertessék a másvallású emberekkel. Tanulmányait az Országos Rabbiképző Intézetben és a szegedi József Attila Tudományegyetemen végezte. 1964–1970 között Szegeden és Délkelet-Magyarországon volt vezető rabbi. 1970-ben hosszas rendőri zaklatás után felüggesztették állásából.

A 70-es évek második felében segített megszervezni azoknak a politikai okok miatt tanulmányaiktól megfosztott metodista teológusoknak a képzését, akik később a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösséget alapították. A szabadegyetemek virágzása idején lakásán tartott Tóra-magyarázatot vagy előadásokat judaisztikai ismeretekről.

1971–1985 között az Akadémiai Kiadó felelős szerkesztője volt, majd 1985–1996 között ismét rabbi, 1996 óta pedig főrabbi Budapesten. 1986–1991-ig a pécsi Janus Pannonius Tudományegyetemen, 1986–1995-ig az Országos Rabbiképző Intézet vallásfilozófia szakán tanított. 1991–99 között a Miskolci Bölcsész Egyetem judaisztika tanszékvezető professzora, 1991-től a Keresztény-Zsidó Társaság elnökségi tagja volt. 1990–94 között mint SZDSZ-es országgyűlési képviselő, 1995–2005 között a Lauder Javne Zsidó Közösségi Iskola judaisztikai vezetőjeként működött. Haláláig betöltötte a Makkabi Kiadó igazgatójának szerepét. Tagja volt a Kőrösi Csoma Társaságnak és az Ókortudományi Társaságnak is.

Kitüntetései: 1998-ban Scheiber Sándor-díj, 2003-ban Budapest Belváros-Lipótváros díszpolgára. Összesen 23 írása jelent meg.

Iványi Gábor e szavakkal búcsúzott tőle: „*A büszke, boldog apa és nagypapa, a hűséges férj, a nemzedékeket felnevelő tudós tanító most hallotta a hangot, az Örökkévaló hangját, aki talán az édesanyja hangján szólította őt. A bibliai anya, Jókebed bátor volt a Fáraó parancsával szemben nevelni és neveltetni a fiát, és a hit vakmerőségével a félelmetes ítéletfolyam sorsára bízni őt a kicsi lélekvesztőben. Nem ismertem közlőül Tamás édesanyját, de barátom életéből következtetek vissza arra, hogy édesanyja hatása tükröződött fia bátorságában. Ahogy Mózes, ő is vállalta a népével való együttműködést, és nem az uralkodó udvarral való könnyebb életet.*

Szeretetei körében, a szerelemmel választott asszony oldalán, szép és sikeres családjá szeretetében, rabbiként, közéleti emberként, bölcs írástudó-

ként, barátok aggodalmának ölelésében, és mégis valahogy a nagyok elkendőzött arcú magányában, a Szentségesnek baráti jelenlétében élt. Mindannyian folytatjuk az életet. Ő most már mindörökre ott, az Úr házában, mi még a vándorlás sátraiban. Drága Barátom, legyen lelked bekötve az élők csomójába!”

*

A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség és a Roma Polgárjogi Alapítvány indítványt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz a Szociális törvény 33. § (5) - (6) bekezdése alkotmányellenességének utólagos megállapítását és megsemmisítését kérve. Az indítványozók szerint a hivatkozott rendelkezések az érintetteket egzisztenciálisan lehetetlen helyzetbe hozzák, és rendkívül súlyosan érintik a mélyszegénységben élő roma családokat.

*

Lassan újra itt a nyári táborok ideje. Lapzártakor az időpontok megszülettek, további részletek következnek lapunkban lesznek olvashatók, ill. honlapunkon (www.metegyhaz.hu). Érdeklődni a 210-54-00/219-es telefonszámon lehet hétköznap 8 és 16 óra között, valamint e-mailen (met_bp@uze.net).

Július 5 (H) – július 12 (H), Hejce: gyerek (8-11)
 Július 27 (K) – augusztus 3 (K), Hejce: serdülő (12-14) és kisifjú (14 felett)
 Augusztus 4 (Sz) – augusztus 11(Sz), Hejce: fiatal felnőttek és családostok tábora
 Augusztus 12 (Cs) – augusztus 18 (Sz), Hejce: énekes/zenei
 Augusztus 19 (Cs) este – augusztus 21 (Szo) dél, Nyíregyháza: csendesnapok

TARTALOM

A szivacs	1
Kegyelem	2
Isten hangja	2
A hívás kényszerít	2
Isten elhívott követének A. von Berge	4
Ha olyanok nem leszek	7
Tized? Arról szó sem lehet!	8
Még egy perc Isten jelenlétében	9
Hírek, imatárgyak	11

Megjelenik havonként
 Kiadja a
Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség
 H-1086 Budapest, Dankó utca 11.
 Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514
 ISSN 1216 7223
www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net
Technikai számunk: 0444
 Bankszámlaszám:
 OTP Bank Rt. 11708001-20520380
 Készíti a szerkesztő bizottság
 Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor
 Éves előfizetési díj 960Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.
 Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkesívi hivatalában.